CĂRȚI NOI ÎN EDITURA UCFS

Constantin Kirițescu: PALESTRICA

O istorie universală a educației fizice: origini, evoluție, concepții, metode, probleme, împliniri

„Palestrica" este o lucrare care abordează în cadrul istoriei universale a omenirii, procesul originei și evoluției educației fizice în toată complexitatea și cu toate contingențele ei.

Ideea centrală care l-a călăuzit pe autor a fost încadrarea educației fizice în complexul culturii generale. Din cauza unor idei preconcepute și prejudecăți învechite, educația fizică era, în trecut, considerată ca o ocupație de rang inferior și tratată ca atare. „Palestrica", sprijinindu-se pe toate datele furnizate de cultura modernă, reușește să dovedească falsitatea acestei păreri și să arate că educația fizică face parte din cuceririle cele mai de preț ale inteligenței omenești și contribuie — acolo unde este just orientată și folosită — la înfrumusețarea vieții, la îmbogățirea fizică și morală a ființei umane.

Om de știință și scriitor cunoscut prin erudiția sa, autorul conduce cu competență „Palestrica" prin toate ramurile științei. Biologia generală, antropologia, etnografia, fiziologia, medicina, istoria culturii, pedagogia, filozofia, sociologia, arta și literatura sînt abordate în legătura lor cu educația fizică. Întrețesută cu cele mai variate forme ale activității intelectuale, educația fizică este situată de autor pe locul ce i se cuvine în cîmpul larg și bogat al culturii omenești, pe care-l completează și-l îmbogățește.

Materialul vast utilizat pentru explicarea acestui fenomen pe plan istoric și social este analizat și interpretat de autor de pe pozițiile materialismului istoric.

Caracterul științific al lucrării reiese nu numai din bogăția informației, ci și din prezentarea critică a materialului, faptele fiind analizate, generind convingeri. „Palestrica" devine, astfel, o carte ce cucerește prin claritatea expunerii, prin stilul curgător și atrăgător.

Dar originalitatea „Palestricei" mai constă în tratarea materialului ei, în echilibrul păstrat la arătarea contribuției fiecărui popor la progresele realizate în domeniul educației fizice. De obicei lucrările de acest gen sînt concepute pe plan național, iar atunci cînd tratează istoria educației fizice pe plan universal dezvoltă amplu contribuția țării respective, minimalizînd uneori contribuția altor popoare. Pentru a evita aceasta, autorul „Palestricei" a căutat să întrebuințeze o măsură justă în expunerea contribuției fiecărui popor la nobila emulație spre progres.

Concepută ca o lucrare menită a veni în ajutorul persoanelor care prin preocupările lor trebuie să cunoască educația fizică, „Palestrica" depășește cu mult sfera didactică și se adresează tuturor celor ce se interesează de educația fizică — ca latură importantă a culturii umane — și doresc să capete o informare exactă asupra conținutului ei.

NOTĂ

Superficialitate...

Pe secretarul asociației sportive Moldova-C.F.R., Octavian Nica, l-am găsit în biroul său din gara Iași. Din vorbă în vorbă, ajungem să discutăm și despre concursurile pentru trecerea normelor Insignei de polisportiv.

— Cîți purtători ai Insignei de polisportiv are asociația dv.?

— Nu pot să vă spun, îmi răspunse după un timp de tăcere. *Evidența întregii asociații se află la tov. Mihai Mercure, instructorul nostru salariat, care este în concediu.*

Am mai discutat și alte lucruri dar de fiecare dată tov. O. Nica mi-a răspuns cu... aproximație, situația exactă o cunoștea doar instructorul. Mai tîrziu, am aflat de la prof. O. Neagoie, activist la CSMS, că și în cazul în care instructorul Mercure n-ar fi fost în concediu, prea multe lucruri bune nu puteam nota. Motivul: trecerea normelor pentru cucerirea Insignei de polisportiv nu se află în centrul preocupărilor consiliului asociației sportive Moldova-CFR. Tov. O. Neagoie ne-a informat, de exemplu, că la unul din concursurile organizate de această asociație, unde au venit studenți de la facultatea de educație fizică a Institutului pedagogic din Iași să ajute la desfășurarea întrecerilor, au fost prezenți doar jumătate din tinerii care trebuiau să participe. Ba mai mult, majoritatea acestora nu și-au putut îndeplini normele cerute de regulament deoarece erau nepregătiți. Pentru a ilustra superficialitatea cu care sînt privite concursurile Insignei de polisportiv este suficient să mai arătăm că numai o parte dintre jucătorii de fotbal și handbal, care activează în campionatele orășenești, au devenit purtători ai Insignei. În rest... Și cînd te gîndești că asociația sportivă Moldova-CFR — cu largi posibilități — are 1400 de membri ai UCFS, un instructor și trei antrenori salariați, și o frumoasă bază sportivă!...

Cînd am aflat de toate acestea ne-am dat seama de ce secretarul asociației Moldova-CFR nu a putut să ne spună ceva concret. De bună seamă că dacă nu faci nimic, nici nu ai ce spune.

TR. I

AMINTIRI...

Era prin 1949 cînd am plecat din satul Valea Popii-Muscel. „Nodul", cum îmi spunea tata, se ducea să învețe... De-atunci, am mai venit pe-acasă din cînd în cînd, doar prin vacanțe. Cu asemenea ocazii, ne strîngeam toți vechii prieteni la cîte unul acasă și începeam cu poveștile. Fiecare istorisea despre cele petrecute în școală, despre excursii, despre taberele în care fusese, despre sport. „Să vedeți cum am cîștigat un meci de volei..." „O dată, cu echipa de baschet a școlii în care joc..." „Eu sînt căpitanul echipei de fotbal a clasei și..." Și uite-așa, cu vorba, ne-apuca tîrziul serii, cînd venea mama vreunuia dintre noi și ne strica taifasul. Dar a doua zi iar ne întîlneam și o luam de la capăt.

Alteori încingeam cîte un meci de fotbal care ținea toată după-amiaza, ori unul de volei la fel de strașnic, că se opreau din drum țăranii să ne admire „măiestria", purtîndu-și gîndul, cu-n oftat, la zilele copilăriei lor amărite. E-adevărat, unii tot se mai găseau, printre cei mai bătrîni, care să bodogănească: „Iară s-au strîns ăștia și-aleargă despuiați după năzbîtia aia de minge! Ce naiba or fi înțelegînd din asta nu știu!"... Concepții colbuite, moștenite din vremurile vechi de obidă și sărăcie.

...Au trecut anii. Și mai acum cîteva zile am revăzut locurile copilăriei, mi-am revăzut colegii, prietenii mei din Valea Popii. Iar dacă n-aș fi văzut scris limpede și cu litere de-o șchioapă numele satului pe-o placă, aproape că nu mi-ar fi venit a crede că mă aflu pe meleagurile prin care copilărisem. Mai întîi oamenii. Parcă erau alții: mai chipeși, mai bine îmbrăcați, mai veseli, fericiți. Au și pentru ce: de patru ani există aici o gospodărie agricolă colectivă, satul a fost electrificat, drumurile toate-s pietruite, noul cămin cultural rivalizează cu casele de cultură de la oraș. Și, că veni vorba de case, cele de locuit, trei din cinci sînt noi, iar pe multe se înalță antenele televizoarelor și aparatelor de radio.

Duminică m-am întîlnit cu foștii colegi. Pe unii, astăzi învățători la școala din sat, i-am găsit pe scena căminului cultural, jucînd într-un program prezentat de brigada artistică. Pe alții, doi dintre ei acum tehnicieni viticoli, unul felcer și unul veterinar, i-am aplaudat pentru dîrzenia cu care-și măsurau forțele, în echipa satului, cu fotbaliștii din comuna Rădești. Am ajuns la teren cam prin minutul 49, cînd lupta era în toi. Cei din Valea Popii conduceau cu 2—0, dar chiar atunci un înaintaș advers reduse scorul: 2—1.

— A fost ofsaid, taică! strigă moșul lîngă care mă așezasem, adresîndu-se arbitrului, un vecin de-al său, cum aflai mai tîrziu.

Pînă la sfîrșit au mai fost marcate cinci goluri, meciul încheindu-se cu 5—3 pentru localnici. Cei peste 500 de spectatori aplaudară cu căldură echipele și apoi, discutînd aprins despre jocul la care asistaseră, se îndreptară spre sat. Erau aceiași oameni care în urmă cu 10—14 ani încă mai priveau mirați cînd înjghebam noi o echipă. Erau și nu erau aceiași. În concepțiile lor, în viața lor se produseseră multe schimbări...

Înainte de-a mă despărți de bătrînel, îl întrebai:

— Ei, ați cîștigat! Dar, a fost sau n-a fost ofsaid?

— A fost, taică, a fost! Și nu numai acolo a greșit arbitrul: le-a mai dat și un corner pe degeaba!

— Vreți să spuneți poate că toate deciziile au fost greșite?

— Nu, taică, nu. 11 metri a fost just. Asta înseamnă că la 11 metri acela arbitrul a fost „pe fază", cum spun tovarășii de la „Sportu'". Mi-a strîns mîna și a plecat, recomandîndu-se: Nae I. Coman, colectivist la colectiva Mihăești.

...M-am trezit în mijlocul terenului, înconjurat de jucătorii celor două formații. Spre casă am pornit împreună cu foștii colegi. Nu înainte însă de-a mai arunca o privire în jur: în stînga — pista de atletism, în dreapta — terenul de volei și de baschet, în centru — terenul de fotbal. Toate acestea — pe locul fostului islaz de lîngă Rîul Tîrgului. Aci se întrec sportivii din gospodăria agricolă colectivă, sportivii satului între ei sau cu cei din satele vecine.

Seara am ascultat corul căminului cultural, compus din peste 100 de persoane — colectiviști la G.A.C. Drumul lui Lenin — și am admirat frumusețea programului intitulat „Bine-i în gospodărie", oferit de brigada artistică. Apoi am dansat, am rîs, am băut cu vechii prieteni o bere la bufet, ne-am distrat.

Noaptea tîrziu, acasă, așteptînd să vină somnul, am trimis gîndurile în urmă cu ani, readucînd în amintire satul de odinioară, cu noroaiele lui, cu lămpile lui de petrol. Cît de diferită e imaginea satului de azi față de aceea din trecut! Și nu s-au scurs decît 14 ani de cînd n-am mai fost pe-aici... 14 din cei 20 de ani de la Eliberare... Sînt mîndru de satul meu, de oamenii din satul meu, de viața pe care o trăiesc...

Astea-s amintirile mele. Îmi închipui care-or fi cele ale lui moș Nae Coman, ce amintiri or fi avînd mama Ileana Coman, Ion Avramescu și nea Năică Matei, care-au mai prins și alte timpuri. De felul cum munceau oamenii pe-atunci, cum erau siliți să trăiască și cîte altele... Despre sport nu-și aduc aminte, pentru că... nu au despre ce. Astăzi însă cînd sînt martorii atîtor transformări ale timpului nostru, ei s-au acomodat și cu termenii sportivi. Moș Nae Coman mi-a dovedit-o cu prisosință. Știa chiar cu precizie și cîte zile mai erau pînă la Olimpiada de la Tokio...

VIOREL POPESCU
cores... reminine

LINIȘTEA BIBLIOTECII A FOST TULBURATĂ...

O primă regulă pe care trebuie s-o respecte un cititor într-o bibliotecă este aceea de a păstra liniștea. Zilele trecute, la biblioteca documentară a Consiliului General al UCFS s-a produs „o încălcare" a regulii amintite. Și curios, tovarășele bibliotecare nu au fost supărate. Să ne explicăm: veni-se un număr mai mare de cititori, care, intrînd în posesia unor cărți, reviste, ziare de specialitate, după o oră, două de studiu, au început să le comenteze, să confrunte idei, cu glas mai tare ca de obicei.

„Taina" ne-a fost dezvăluită de tov. prof. Romulus Spirescu, directorul școlii sportive de elevi nr. 2 din Capitală: „Cu multe luni în urmă am hotărît ca la începutul fiecărui an, primul consiliu pedagogic din școala noastră să aibă loc — bineînțeles cu aprobarea forurilor în drept — la biblioteca documentară a Consiliului General al UCFS, ca o expresie a înțelegerii legăturii strînse între activitatea didactică și cea de documentare tehnică. Și iată că cei 38 de profesori și profesoare din școala noastră și-au îngăduit „să tulbure" liniștea bibliotecii, animați însă de cele mai bune intenții... adică în interesul ridicării cunoștințelor lor. Pe viitor, s-a stabilit să aibă loc aci reuniuni pe catedre, din două în două săptămîni, iar individual profesorii să vină cît mai des. Și vă asigur că simt nevoia să vină aci".

Gîndindu-mă la elevii valoroși pe care-i ridică școala, tineri sportivi de talent ca Dinu Piștaru, campion republican de juniori la prăjină, Anca Petrescu, campioană republicană de junioare la 100 m plat (categoria a II-a), Elisabeta Scarlat, campioană de tetratlon, la echipele de baschet și volei băieți ale școlii, campioane republicane, mi-am putut explica interesul manifestat de pedagogi pentru continua ridicare a cunoștințelor lor.

De aceea și tovarășele bibliotecare, făcînd excepție de la regulă, nu s-au supărat ci i-au privit cu înțelegere și căldură...

L. ROPOT

Concursuri de selecție organizate de școala sportivă experimentală „Viitorul"

Școala sportivă experimentală „Viitorul", din cadrul Centrului de antrenament și cercetări științifice „23 August", bd. Muncii 37—39 (tramvai 23 — 24), organizează în perioada 30 septembrie —15 octombrie concursuri de selecție pentru secțiile: atletism, box, baschet, gimnastică, haltere, lupte, rugbi și scrimă. Concursurile de selecție au loc în fiecare zi între orele 9 și 12, iar în zilele de luni, miercuri și vineri și între orele 16 și 19, pe terenurile și în sălile Centrului de Antrenament.

La concursul de selecție pot participa copii și tineri (băieți și fete) între 8 și 16 ani cu domiciliul în București.

Școala sportivă experimentală „Viitorul" oferă condiții de pregătire din cele mai bune, iar procesul de antrenament este asigurat de antrenori și profesori de specialitate cu înaltă calificare.

CE AU OAMENII CU EL?

Să facem... prezentările: de o parte, opinia publică din orașul Tîrgoviște, de cealaltă parte, boxerul Cler Wily de la asociația sportivă Metalul. Lui nu-i convine... opinia publică, iar acesteia nu-i convin... faptele lui.

Dar, să vedem ce spune opinia publică despre „eroul" nostru. Mai întîi, că este „șmecheria" în persoană. De altfel, aceasta pare a-i fi la ora actuală singura meserie, căci de celelalte s-a plictisit repede și le-a părăsit rînd pe rînd. Este și un mare ghinionist Wily: pretutindeni a dat peste șefi „încuiați", care i-au cerut să-și vadă de lucru. Și, cum lui nu-i plac astfel de oameni, a plecat dintr-un loc în altul. Dar degeaba. N-a întîlnit un singur șef „cumsecade".

O să întrebați, firește, dacă nu face nimic, ce... face totuși Cler Wily? Și-a găsit omul alte ocupații mai... distractive: spune „bancuri" (în asta nu-l întrece nimeni!), acostează fetele (și la capitolul acesta n-are rival!) și cutreeră restaurantele. Intr-o zi la unul, într-o zi la altul. Intră dimineața și iese tot... dimineața. Se și mîndrește cu rezistența lui la băutură. Se poate măsura vreunul cu el? Nici unul! Și cînd te gîndești că astfel de „performanțe" nu sînt omologate sau măcar pomenite într-un anuar oarecare. Este o lipsă!

Vă spuneam la început că Wily Cler este boxer. Așa este. Cum—necum a nimerit în secția de box a asociației Metalul. Și nu se poate spune că n-ar fi avut perspective în acest sport dacă s-ar fi pregătit serios, dacă ar fi dus o viață ordonată, într-un cuvînt dacă s-ar fi adunat de pe drumuri.

Cu primii adversari a terminat repede. Dar iată că, în ultimul meci, s-a întîmplat să întîlnească un boxer mai puternic decît el, mai tehnic, mai bine pregătit: Pe Stelian Bălan de la Dinamo Pitești. Acesta nu s-a... speriat de „pumnii" lui Wily, cei mai mulți trimiși la întîmplare și... în afara regulamentului. A eschivat loviturile și a trecut, prompt, la contraatac. Atîta îndrăzneală l-a înfuriat pe Wily. Auzi dumneata: să dea cineva în el! In Cler Wily? Asta i s-a părut de neconceput, chiar pe un ring de box! Și, în clipa cînd adversarul său a alunecat în urma unei eschive, căzînd la podea, Wily s-a năpustit asupra acestuia și l-a luat pur și simplu la bătaie, căutînd să acumuleze atunci „punctele" pe care nu reușise să le realizeze în timpul meciului. Și, ca să fie sigur de „victorie" a lovit și cu piciorul.

A fost un moment penibil, nemaiîntîlnit pe ringurile noastre. Bineînțeles, arbitrul de ring, Mihai Surugiu, l-a descalificat pe Wily, iar publicul și-a exprimat dezaprobarea față de această ieșire huliganică.

Dar credeți că lucrurile s-au terminat aici? La cabine, în loc să ceară scuze lui Stelian Bălan pentru atitudinea pe care o avusese, Wily Cler a considerat că abia aici ar fi locul cel mai potrivit pentru a începe un nou „meci". Și iar s-a repezit la Stelian Bălan, lovindu-l.

Parcă a făcut ceva Wily? Dar oamenii în loc să-și vadă de treabă se ocupă de el și-l vorbesc de rău. Pe gratis. Absolut pe gratis!

Poate însă că asociația Metalul din Tîrgoviște este de altă părere...

JACK BERARIU
ROMEO CALĂRĂȘANU
(după o corespondență trimisă de M. Avanu)

Repriza a... patra!